

[Oluf Pedersen.]

at landmændenes driftsforhold er vidt forskellige, men her kommer man så og stiller regler op. Sådan er det, når man driver planøkonomi, så skal alt være ens, landbrugets driftsforhold skal være ens indrettet, ligesom menneskene skal være ens, når de skal have lige meget af hver ting. Sådan er det imidlertid ikke, nogle kan godt lide kaffe, andre sukker, andre smør, men de skal helst have det samme i det maskineri, planøkonomien prøver at stille op.

Vi har som sagt ingen sympati for en kornordning. Vi foreslog i fjor, at man gennemførte en statsgrundskyld på 1 pct., og det vakte dengang en vis interesse også indenfor landbrugskredse. Kornordningen griber jo ind i selve landbrugets driftsform, medens det andet ikke ville gøre det. Vi har jo nu stillet et tilsvarende forslag som i fjor, og jeg henstiller til overvejelse, at man følger den vej. Jeg tror, det vil være bedre for landbruget, og jeg tror også, det vil være bedre for befolkningen.

Fuglsang: Under de sidste dages mere almindelige økonomiske debatter har man ganske naturligt også nævnt landbrugets interesser og har fra forskellig side talt om landbruget i dette ords bredeste betydning. Man har talt om landbrugets forhold til arbejderne, til samfundet i almindelighed, og man har drøftet spørgsmålet om prisbindingerne for landbrugsvarer og deres ophevelse og gjort det udfra landbrugets syn i almindelighed. Akkurat det samme er grundlaget, når man nu diskuterer kornloven. Men netop kornloven og dens modtagelse er mere end een ting.

Det er jo ikke tilfældigt, at det altid har været sådan, at det har været husmandsforeningerne, der har været den drivende kraft med hensyn til at gennemføre kornordninger, medens storbrugets organisationer og talsmænd stedse i mere eller mindre grad er gået imod. Alt det er en naturlig følge af hele husmandsbrugets økonomiske struktur. Husmandsbruget er og må være interesseret i at få korn og foderstoffer så billigt, som det er muligt, medens det større kornsælgende landbrug ganske givet og af lige så naturlige grunde har de modsatte interesser. Der er her som i andre tilfælde

netop tale om modsatte interesser indenfor landbruget. Husmandsbruget må af mange grunde være modstander af et stigende prisniveau ganske på samme måde, som det er tilfældet med den øvrige brede befolkning, hvadenten den bor på landet eller i byen, medens storbruget sammen med byernes arbejdsgivere og byernes kapitalister stedse arbejder den modsatte vej. Her kan man i hvert fald på ingen måde stille spørgsmålet op således, at man stiller landet op mod byen, nej, det drejer sig her om at varetage de arbejdende menneskers interesser, hvadenten de bor på landet eller i byerne, fremfor de interesser, der ofte haves af kapitalisterne begge steder.

Når mit parti er modstander af at give mere eller mindre fri bane for prisstigninger for en hel række landbrugsvarer, er det ikke, fordi vi er modstandere af, at det arbejdende småbrugs økonomiske kår forbedres. Vi er til fulde klar over, at det er en altfor ringe løn, mange af vore småbrugere får for det slid, de udfører året igennem. Akkurat på samme måde, som vi føler det som vor pligt og vor opgave at forsvare lønarbejdernes økonomiske interesse, føler vi det som vor pligt at støtte dem, der arbejder på Danmarks jord, når de kræver et udbytte, der svarer til det samfundsnyttige arbejde, de udfører. Men vi mener bare ikke, at vejen til at sikre småbruget en bedre økonomi går igennem nye prisstigninger, sådan som den her forelagte kornlov i overensstemmelse med hele regeringens øvrige politik giver udtryk for. Vi mener, at vejen til at sikre småbruget må være at sænke småbrugets omkostninger.

Det, man har kaldt den onde cirkels politik, rammer uvægerligt i sidste ende småfolk, det være sig på landet eller i byen. Derfor er det også udfra mange års bitre erfaringer og udfra småfolks almindelige sunde fornuft, at man har ventet og krævet i de senere år, at man ikke fortsætter kapløbet mellem priser og lønninger, hvor lønningerne uvægerligt kommer bagefter, og hvor husmændene også kommer tilsidst. Det, man har forlangt, er faldende omkostninger og et faldende prisniveau. Vi ved, at for arbejderne vedkommende kommer prisreguleringen altid bagefter, og vi ved, at akkurat det samme er tilfældet for landbruget, og her kan man vel for en gangs skyld